

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 września 2013 roku numer 40- (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. stwierdził, iż A. W. jako pracownik u płatnika składek FALKO. (...) s.c. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu w okresie od 1 marca 2009 roku do 10 kwietnia 2010 roku.

Decyzja została wydana na podstawie art.83 ust.1 w zw. z art.38 ust.1, art.6 ust.1 punkt 1 i 4, art.9 ust.1 i 2a, art.11 ust. 1 i 2, art.12 ust.1, art.13 punkt 1 i 2 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2009 roku, nr 205, poz.1585 ze zm.), art.83§1 k.c.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż A. W. została zgłoszona do ubezpieczeń społecznych jako pracownik FALKO. (...) s.c. (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o. W pierwotnych rozliczeniach wskazano podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za marzec 2009 roku – 0,00 zł, za okres od kwietnia 2009 roku do stycznia 2010 roku – 1.276 zł, za okres od lutego 2010 roku do maja 2010 roku – 0,00 zł. Następnie płatnik skorygował raporty rozliczeniowe i wskazał podstawę wymiaru składek za okres od kwietnia 2009 roku do lipca 2009 roku – 84 zł i za okres od sierpnia 2009 roku do stycznia 2010 roku – 0,00 zł. Płatnik zalega z zapłatą składek na ubezpieczenia społeczne. Poza zatrudnieniem u płatnika składek A. W. prowadziła działalność gospodarczą i z tytułu tej działalności za okres zatrudnienia u płatnika deklarowała wyłącznie składkę na ubezpieczenie zdrowotne.

Organ rentowy wskazał również, iż FALKO. (...) s.c. została utworzona przez (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o. Spółki te utworzyły ponad 100 innych spółek cywilnych. (...) spółek cywilnych rekrutowano pracowników głównie spośród osób prowadzących działalność gospodarczą. Pracownicy w ramach umowy o pracę zajmowali się rozprawdaniem ulotek czy rekrutowaniem nowych pracowników.

A. W. została zatrudniona na podstawie umowy o pracę na czas określony w pełnym wymiarze czasu pracy. Dla osób prowadzących działalność gospodarczą taka forma umowy była korzystna ponieważ zwalniała ich z obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej, co wynika z art.9 ust.1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

W ocenie organu rentowego zakres podporządkowania A. W. był charakterystyczny dla stosunków cywilno-prawnych. Ubezpieczona sama organizowała czas pracy, samodzielnie dokonała podziału czynności. Płatnik składek nie ewidencjonował czasu pracy, ubezpieczona nie miała obowiązku usprawiedliwiania nieobecności w pracy. Płatnik nie kontrolował pracowników pod względem dyscypliny pracy. Ta duża swoboda i samodzielność w zorganizowaniu pracy, brak podporządkowania, ścisłego nadzoru kierownictwa wskazuje na brak cech charakterystycznych dla strony pracy. Głównym celem zawarcia umowy w pełnym wymiarze czasu pracy z której wynagrodzenie było zerowe lub niższe niż minimalne była chęć zwolnienia pracowników z opłacania składek z tytułu wykonywania działalności gospodarczej. Zawarcie umowy miało charakter pozorny i nie wywołuje skutków prawnych.

Organ rentowy wskazał, iż ubezpieczona wykonywała pracę na rzecz FALKO. (...) s.c. (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o. na podstawie umowy zlecenia.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła A. W.. Wniosła o zmianę decyzji i ustalenie, że w okresie od 1 marca 2009 roku do 10 kwietnia 2010 roku podlegała ubezpieczeniom społecznym jako pracownik zatrudniony w spółce (...). (...) s.c.

W uzasadnieniu podała, iż zawarta przez nią z FALKO. (...) s.c. umowa o pracę nie odbiegała od umów zawieranych standardowo. Miała kontakt z komórką kadr pracodawcy, przedstawiła zaświadczenie lekarskie o braku przeciwwskazań do wykonywania pracy, została przeszkolona w zakresie bhp, zapoznała się z regulaminem pracy. Wyjaśniła, iż jej praca była nadzorowana przez konsultanta, któremu składała sprawozdania i raporty. Obowiązki pracownicze miała narzucone, nie mogła ich zmienić ani decydować kiedy i w jakim czasie je wykona.

Zdaniem ubezpieczonej z faktu nieopłacania przez pracodawcę składek na ubezpieczenia społeczne nie może ponosić ujemnych konsekwencji.

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 360 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona A. W. prowadzi od 6 sierpnia 1980 roku działalność gospodarczą pod nazwą (...) spółka cywilna A. W.. Działalność ta prowadzona jest w Ł. przy ul. (...). Ubezpieczona zajmuje się działalnością agentów i brokerów ubezpieczeniowych. (zaświadczenie – k.30-32)

W dniu 1 marca 2009 roku ubezpieczona zawarła umowę o pracę z FALKO. (...) spółką cywilną, której współnikami są (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w K.. Umowa została zawarta na okres próbny od 1 marca 2009 roku do 31 maja 2009 roku. Ubezpieczona została zatrudniona jako pracownik administracyjno – biurowy – przedstawiciel handlowy V stopnia. Ubezpieczona miała wykonywać pracę w Ł.. Wynagrodzenie ubezpieczonej wynosiło 1.276 zł. (umowa – k.90)

W dniu 1 czerwca 2009 roku ubezpieczona zawarła z FALKO. (...) spółką cywilną (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kolejną umowę o pracę na czas określony – do 31 maja 2011 roku. Ubezpieczona została zatrudniona jako pracownik administracyjno – biurowy – przedstawiciel handlowy IV stopnia. Ubezpieczona miała wykonywać pracę w Ł.. Wynagrodzenie ubezpieczonej wynosiło 1.276 zł. (umowa – k.89)

Umowa o pracę została rozwiązana z dniem 10 kwietnia 2010 roku za wypowiedzeniem przez pracodawcę. (świadcstwo pracy – k.88)

Do obowiązków ubezpieczonej należało pozyskiwanie klientów, którzy chcieli kupić produkty inwestycyjne i przedstawienie im oferty. Jeżeli klient był zainteresowany zakupem dalsze rozmowy prowadził z FALKO. (...) s.c. Ubezpieczona nie zawierała żadnych umów. (zeznania ubezpieczonej k.164 w zw. z k.165 odwrót, zeznania świadka B. B. – k.165)

Ubezpieczona składała miesięczne raporty z danymi klientów, którzy byli zainteresowani zawarciem umowy. Po sprawozdania przyjeżdżała B. B.. Przywoziła nowe materiały i rozliczała się z ubezpieczoną. (zeznania ubezpieczonej – k.164 w zw. z k.165 odwrót)

B. B. weryfikowała pracę ubezpieczonej na podstawie przedstawionych przez nią sprawozdań miesięcznych. Przyjeżdżała do ubezpieczonej raz w miesiącu, wypłacała wynagrodzenie i odbierała sprawozdanie. Zdarzało się, że w ciągu 2-3 dni po otrzymaniu sprawozdania dzwoniła do klientów wskazanych w sprawozdaniu i potwierdzała wykonanie przez ubezpieczoną pracy. Praca ubezpieczonej była weryfikowana na podstawie miesięcznych sprawozdań i wymienionych w nim dziennych spotkań. (zeznania świadka B. B. – k.165)

B. B. była zatrudniona jako konsultant. Do jej obowiązków należało przeprowadzenie rozmowy kwalifikacyjnej z pracownikiem, przeprowadzenie szkolenia bhp, przeprowadzenie szkolenia w zakresie sprzedawanych produktów. (zeznania świadka B. B. – k.164 odwrót-165)

Ubezpieczona otrzymywała miesięczne wynagrodzenie, które było wypłacane gotówką. Ubezpieczona potwierdziła odbiór wynagrodzenia za: maj, czerwiec, sierpień, wrzesień i październik 2009 roku w wysokości 853,96 zł. (dowód wypłaty – k.81)

W dniu 6 marca 2009 roku ubezpieczona została zgłoszona do ubezpieczeń społecznych a od dnia 11 kwietnia 2010 roku wyrejestrowana z ubezpieczeń społecznych. (zgłoszenie – k.13 akt ZUS, wyrejestrowanie – k.12 akt ZUS)

W pierwotnych rozliczeniach wskazano podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za marzec 2009 roku – 0,00 zł, za okres od kwietnia 2009 roku do stycznia 2010 roku – 1.276 zł, za okres od lutego 2010 roku do maja 2010 roku – 0,00 zł. Następnie płatnik skorygował raporty rozliczeniowe i wskazał podstawę wymiaru składek za okres od kwietnia 2009 roku do lipca 2009 roku – 84 zł i za okres od sierpnia 2009 roku do stycznia 2010 roku – 0,00 zł. (dane o podstawie wymiaru składek – k.11 akt ZUS)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dowodów z dokumentów w postaci umów o pracę, świadectwa pracy, dowodów wypłaty wynagrodzenia, zgłoszenia i wyrejestrowania z ubezpieczeń, danych o podstawie wymiaru składek i zaświadczeniu o prowadzeniu przez ubezpieczoną działalności gospodarczej. Dokumenty te nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania.

Zeznania świadka B. B. i zeznania ubezpieczonej co do sposobu realizacji zawartej przez ubezpieczoną umowy są zgodne. Z zeznań tych wynika, iż ubezpieczona miała pozyskiwać klientów celem zawarcia z nimi umów inwestycyjnych, za wykonaną pracę otrzymała wynagrodzenie wypłacone gotówką. Z wykonanej pracy ubezpieczona sporządzała miesięczne sprawozdania.

Zainteresowana M. F. działająca w imieniu zainteresowanej spółki (...). (...) spółką cywilną (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w K. nie stawiała się na rozprawę, na którą została wezwana pod rygorem pominięcia dowodu z jej zeznań. M. F. uniemożliwiła przeprowadzenie dowodu, nie usprawiedliwiła swojej nieobecności na rozprawie i Sąd, stosownie do treści art.302§1 k.p.c. ograniczył przeprowadzenie dowodu z zeznań stron do przesłuchania ubezpieczonej.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jest niezasadne.

Zgodnie z treścią art.6 ust.1 punkt 1, art.8 ust.1 i art.11 ust.1 i art.12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 roku, poz.121, ze zm.) pracownicy, to jest osoby pozostające w stosunku pracy, podlegają obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym. O uznaniu stosunku łączącego dwie osoby za stosunek pracy rozstrzygają przepisy prawa pracy.

Stosownie do treści art.22§1 k.p. przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem.

Do cech pojęciowych pracy stanowiącej przedmiot zobowiązania pracownika w ramach stosunku pracy należą osobiste i odpłatne jej wykonywanie w warunkach podporządkowania. Natomiast stosunek ubezpieczeniowy jest następczy wobec stosunku pracy i powstaje tylko wówczas, gdy stosunek pracy jest realizowany. Jeżeli stosunek pracy nie powstał bądź też nie jest realizowany, wówczas nie powstaje stosunek ubezpieczeniowy, nawet jeśli jest odprowadzana składka na ubezpieczenie społeczne.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że podleganie pracowniczemu ubezpieczeniu społecznemu jest uwarunkowane nie tyle samym faktem zawarcia umowy o pracę i opłacaniem składek ubezpieczeniowych, ale legitymowaniem się statusem pracownika rzeczywiście świadczącego pracę w ramach ważnego stosunku pracy. Sam fakt, że oświadczenia stron umowy o pracę zawierają określone w art.22 k.p. formalne elementy umowy o pracę nie oznacza, że umowa taka jest ważna. Dla istnienia stosunku pracy nie jest wystarczające formalne zawarcie umowy o pracę, lecz faktyczne realizowanie treści stosunku pracy przez świadczenie pracy przez pracownika i korzystanie z tego przez pracodawcę. Z kolei podleganie ubezpieczeniu społecznemu wynika z prawdziwego zatrudnienia, a nie z samego faktu zawarcia umowy o pracę. Dokument w postaci umowy o pracę nie jest niepodważalnym dowodem na to, że osoby podpisujące go, jako strony umowy, faktycznie złożyły oświadczenia woli o treści zapisanej w dokumencie.

Jeżeli strony umowy o pracę przy składaniu oświadczeń woli mają świadomość tego, że osoba określona w umowie o pracę jako pracownik pracy świadczyć nie będzie, a osoba wskazana jako pracodawca nie będzie korzystać z jej pracy, i do podjęcia i wykonywania pracy nie doszło a jedynym celem umowy było umożliwienie skorzystania ze świadczeń z ubezpieczenia społecznego, to umowę taką uważa się za zawartą dla pozorów - art.83§1 k.c. Umowa taka nie stanowi tytułu do objęcia ubezpieczeniami społecznymi (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2008 roku, sygn. II UK 148/07, Lex nr 846577; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 2005 roku sygn. II UK 321/04, OSNP 2006/11-12/190; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2001 roku sygn. II UKN 244/00, OSNP 2002/20/496; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2010 roku sygn. II UK 204/09, LEX nr 590241). Oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów jest nieważne (art.83§1 k.c. w zw. z art.300 k.p.).

Z czynnością prawną pozorną mamy do czynienia wówczas, gdy występują, łącznie, następujące warunki: oświadczenie woli musi być złożone tylko dla pozorów, oświadczenie woli musi być złożone drugiej stronie, adresat oświadczenia woli musi zgadzać się na dokonanie czynności prawnej jedynie dla pozorów, czyli być aktywnym uczestnikiem stanu pozorności. Pierwsza i zasadnicza cecha czynności pozornej wyraża się brakiem zamiaru wywołania skutków prawnych, jakie prawo łączy z tego typu i treścią złożonego oświadczenia. Jest to zatem z góry świadoma sprzeczność między oświadczeniami a prawdziwymi zamiarami stron, czyli upozorowanie stron na zewnątrz i wytworzenie przeświadczenia dla określonego kręgu (otoczenia), nie wyłączając organów władzy publicznej, że czynność o określonej treści została skutecznie dokonana. Jednakże zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, wyrażonym w wyroku z 14 marca 2001 roku (sygn. akt III UKN 258/00, OSNAP 2002/21/527), nie można przyjąć pozorności oświadczeń woli o zawarciu umowy o pracę, gdy pracownik podjął pracę i ją wykonywał, a pracodawca świadczenie to przyjmował. Nie wyklucza to rozważenia, czy w konkretnym przypadku zawarcie umowy zmierzało do obejścia prawa (art.58§1 k.c. w związku z art. 300 k.p.).

Pozorność umowy o pracę zachodzi także wówczas, gdy praca jest faktycznie świadczona, lecz na innej podstawie niż umowa o pracę.

Stosownie do treści art.58§1 k.c. czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy.

O czynności prawnej mającej na celu obejście ustawy można mówić wówczas, gdy czynność taka pozwala na uniknięcie zakazów, nakazów lub obciążeń wynikających z przepisu ustawy i tylko z takim zamiarem została dokonana. Nie jest natomiast obejściem prawa dokonanie czynności prawnej w celu osiągnięcia skutków, jakie ustawa wiąże z tą czynnością prawną. Skoro z zawarciem umowy o pracę ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych wiąże obowiązek ubezpieczenia emerytalno-rentowego, chorobowego i wypadkowego, podjęcie zatrudnienia w celu objęcia ubezpieczeniem i ewentualnego korzystania ze świadczeń z tego ubezpieczenia nie może być kwalifikowane jako obejście prawa.

W sytuacji, gdy wolą stron zawierających umowę było faktyczne nawiązanie stosunku pracy i doszło do świadczenia pracy za wynagrodzeniem, sama świadomość jednej ze stron umowy, a nawet obu stron, co do wystąpienia w przyszłości zdarzenia uprawniającego do świadczeń z ubezpieczenia społecznego, nie daje podstawy do uznania, że umowa miała na celu obejście prawa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2008 roku, sygn. akt II UK 334/07, L.).

Sąd Okręgowy w Łodzi podziela również pogląd Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 25 stycznia 2005 roku, II UK 141/04, OSNP 2005/15/235), w którym stwierdza się, iż stronom umowy o pracę, na podstawie której rzeczywiście były wykonywane obowiązki i prawa płynące z tej umowy, nie można przypisać działania w celu obejścia ustawy (art.58§1 k.c. w zw. z art.300 k.p.). Ocena taka nie odnosi się jednak do sytuacji gdy podejmowane czynności w ramach zawartej umowy o pracę nie mają na celu rzeczywistej realizacji tej umowy, a jedynie uwiarygodnienie jej świadczenia – innymi słowy są czynnościami pozornymi, fikcyjnymi - pracownik udaje, że wykonuje jakieś czynności jedynie po to aby stworzyć dowody jej świadczenia.

Ocena, czy strony łączy stosunek pracy, musi uwzględniać nazwę umowy i jej treść, a także faktyczny sposób realizacji obowiązków stron.

Przekładając powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, iż spór sprowadza się do ustalenia, czy odwołująca się A. W. faktycznie świadczyła pracę na rzecz FALKO. (...) spółki cywilnej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K., czy też strony zawarły kwestionowaną umowę o pracę wyłącznie dla pozorów, w celu uniknięcia przez ubezpieczoną obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej, ewentualnie czy czynność ta nie zmierzała do obejścia prawa i nie była sprzeczna z zasadami współżycia społecznego.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby ubezpieczona wykonywała pracę na rzecz zainteresowanej spółki na podstawie umowy o pracę.

Ubezpieczona została zatrudniona jako pracownik administracyjno – biurowy, przedstawiciel handlowy, w pełnym wymiarze czasu pracy. Ubezpieczona nie wykonywała pracy w miejscu wskazanym przez pracodawcę w umowie o pracę na czas określony – w L., wykonywała pracę w Ł.. Do obowiązków ubezpieczonej należało poszukiwanie klientów, którzy byliby zainteresowani zawarciem umów inwestycyjnych, czy zakupem polisy. Ubezpieczona nie zawierała umów w imieniu spółki, a jedynie umawiała klienta już bezpośrednio ze spółką.

Ubezpieczoną, zgodnie z treścią art.129§1 k.p. obowiązywał 40-godziny tydzień pracy i 8-godziny dzień pracy. Pracodawca powinien zaś prowadzić ewidencję czasu pracy (art.149§1 k.p.). W toku postępowania ubezpieczona nie wykazała, aby świadczyła pracę na rzecz zainteresowanego przez 8 godzin dziennie, aby poświęcała na poszukiwanie potencjalnych klientów 8 godzin każdego dnia (40 godzin tygodniowo). Ubezpieczona nie przedstawiła miesięcznych sprawozdań. Ubezpieczona nie miała wyznaczonych godzin rozpoczęcia ani zakończenia pracy. Pracodawca nie kontrolował czy ubezpieczona przestrzega obowiązującego ją czasu pracy.

W wykonaniu zawartej umowy nie występuje również element podporządkowania.

Zakres zadań ubezpieczonej był określony ogólnie, ubezpieczona była zatrudniona jako pracownik administracyjno – biurowy, przedstawiciel handlowy. Ubezpieczona sama decydowała w jaki sposób będzie wykonywać umowę, miała w tym zakresie pełną swobodę. Przedstawiała pracodawcy sprawozdania miesięczne z wykazem klientów, z którymi rozmawiała. Pracodawca czasem weryfikował te sprawozdania, kontaktując się z wybranymi, wymienionymi w nich klientami. Nadzór nad pracą ubezpieczonej miałby polegać jedynie na analizie miesięcznych sprawozdań. Tak przejawiający się nadzór nad pracownikiem nie odpowiada wymogom określonym w art.22 k.p., dla wykonywania pracy pod kierownictwem pracodawcy. Ubezpieczona mogła wykonywać pracę w dowolnym czasie, sama ją organizowała. Ocenie pracodawcy podlegał jedynie rezultat pracy, a nie sposób jej wykonania. Pracodawca nie wydawał ubezpieczonej żadnych poleceń.

W ocenie Sądu podpisanie umowy o pracę czy wydanie świadectw pracy nie świadczy o wykonywaniu pracy. Ubezpieczona nie przedstawiła dowodów na potwierdzenie wykonywania pracy na podstawie umowy o pracę. Z zeznań świadka wynika, iż ubezpieczona przedstawiła miesięczne sprawozdania podając dane klientów z którymi się kontaktowała, jednak okoliczność ta nie wskazuje na wykonywanie pracy pod kierownictwem pracodawcy. Wskazanie w umowie o pracę miejsca wykonywania pracy w L., a następnie niewymaganie by praca była świadczona w miejscu wynikającym z umowy i brak zmiany umowy w tym zakresie oznacza, iż dla zainteresowanego nie było ważne, gdzie ubezpieczona świadczy pracę.

Reasumując w łączącym ubezpieczoną i zainteresowanego stosunku prawnym występowały elementy obce stosunkowi pracy (brak podporządkowania co do czasu i miejsca wykonywania pracy, braku nadzoru ze strony pracodawcy) i tym samym nie jest możliwa ocena, że zawarta została umowa o pracę.

Ubezpieczona mogła wykonywać zlecone jej czynności na podstawie innej umowy (umowy zlecenia, umowy o świadczenie usług). Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż nie wykonywała pracy na podstawie umowy o pracę.

W ocenie Sądu umowa o pracę została zawarta dla pozor, pełniła bowiem rolę tytułu zwalniającego ubezpieczoną z obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie społeczne z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej.

--	--

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy, na podstawie art.477¹⁴§1 k.p.c. oddalił odwołanie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art.98§1 i §3 k.p.c., zgodnie z treścią którego strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, w tym koszty wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika. W przedmiotowej sprawie organ rentowy wygrał sprawę w całości, stąd Sąd obciążył skarżącą obowiązkiem zwrotu poniesionych przez organ kosztów zastępstwa radcowskiego.

Od 1 stycznia 2016 roku obowiązuje rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 roku, poz.1805). Zgodnie z treścią §21 ww. rozporządzenia do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego należy zatem ustalić na podstawie §11 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz.U. 2013.490), przy uwzględnieniu treści §2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 lipca 2015 roku zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2015 roku, poz.1078).

Wobec powyższego Sąd zasądził od ubezpieczonej na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Sąd nie znalazł podstaw uwzględnienia wniosku pełnomocnika organu rentowego i przyznania kosztów zastępstwa procesowego w wysokości sześciokrotności stawki minimalnej. Zasądzając opłatę za czynności radcy prawnego z tytułu zastępstwa prawnego, sąd wziął pod uwagę niezbędny nakład pracy pełnomocnika, a także charakter sprawy i wkład pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia (§2 ust.1 ww. rozporządzenia).

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć ubezpieczonej, pouczając ją o prawie, terminie i sposobie złożenia apelacji.

15 lutego 2016 roku